

ת"פ 7858/05 - מדינת ישראל נגד דניאל מולו - בעצמו

בית משפט השלום בקריה גת

13 יולי 2017

ת"פ 16-05-7858 מדינת ישראל נ' מולו

בפני כב' הסגנית נשאה ד"ר נגה שמואל-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עוז ורד חזן

נגד

הנאשם

דניאל מולו - בעצמו

ע"י ב"כ עוז אסף שלם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתווך, ביום 26.04.2016 בשעה 23:50 או בסמוך לכך,פגשו הנאשם, שהיה באותה עת תחת השפעת משקה משלך, ונדבריו צייר (להלן: "נדב") בשני קטעים (להלן: "המתלוננים") שהיו בדרכם לbijitem, ושיעים אין לנאים היכרות מוקדמת. בנסיבות אלה, הנאשם ניגש אל הקטינים, אימם עליהם בתנהוגות, שאל לפשר מעשייהם במקום ואם "יש משה עליהם", וביקש את כל מה שיש בכייסם. המתלוננים השיבו לנאים כי הם מחזיקים בטלפון ניידים בלבד. נדב ניסה להניע [כך בכתב האישום, כאשר הכוונה כנראה ל"להניא"] את הנאשם ממעשיו, אך الآخرון ביקש ממנו לעמוד בצד.

בהמשך למקרה לעיל, הנאשם פנה לאחד המתלוננים ואחז בטלפון הנייד שהוא בידו של الآخرון. המתلون התנגד, ובתגובה הנאשם סטר בפניו. המתلون שחרר את אחיזתו מהטלפון והנאשם לקח אותו מיד. כמו כן, הנאשם לקח מיד של המתلون תעודה זהה.

עוד נטען, כי הנאשם פנה למתרון הנוסף שהרכיב משקפי ראייה, הוריד מפניו את המשקפיים ושם אותם בכיסו. כמו כן, הנאשם שאל את המתלוננים אם יש משה נוסף ברשותם ואם הם בטוחים בכך. המתלוננים השיבו בשלילה. במעמד זה, המתلون הנוסף נעמד מול הנאשם, והלה סטר בפניו. מיד ובהמשך, הנאשם ביקש מהמתلون הנוסף את צמיד החגורים שהוא על ידו, והآخرון נתן לו את הצמיד, בלית ברירה.

לאחר מכן, הנאשם ונדבר הלכו מהמקום אשר הנייד, המשקפיים והצמיד מצויים ברשותו של הנאשם. בהמשך, הטלפון הנייד נפל מידו של הנאשם והציג שלו נסדק. או אז, הנאשם השליך את הטלפון הנייד אל פח אשפה שהיה סמוך למקום. הטלפון הנייד מעולם לא נמצא ולא הושב לבעליו.

2. הנאשם הודה במיחס לו לעיל, והורשע על יסוד הודהתו זו בעבירות של **דרישה באירועים של רכוש**, לפי סעיף 404 רישא לחוק העונשין, התשל"ג-1977 (להלן: "חוק העונשין"); **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין; **וגניבה**, לפי סעיף 384 לחוק העונשין.

עמוד 1

3. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשיות, אך הוסכם כי לנוכח גילו הצעיר יופנה הנאשם לשירות המבחן על מנת שיתקבל תסקير בעניינו, תוך שהשירות התבזבז לבחון גם את שאלת הרשותה.

4. **תשkil שירות המבחן שהתקבל ביום 16.05.2017 נושא אופי חיובי, ובסתומו המלצה להורות על ביטול הרשותה של הנאשם, ולהשיט עליו ענישה בדמות צו של"צ.**

שירות המבחן סוקר בתסקיריו את קורות חייו של הנאשם, ובכלל זה את רקעו המורכב, את מעורבותו הקודמת בפלילים (בגיל הנערות) ואת המעברים התכופים שלו בין מסגרות חוץ בתיות שונות. מטעמים של צנעת הפרט לא עולה עלי גזר הדין את כל המפורט שם, אך אכן כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על מעשיו, הביע תחושות בושה וחרטה בגיןם, עד כי התקשה לדבר עליהם. וכן, שירות המבחן התרשם כי הנאשם מביע צער כן עמוק על השלכות מעשיו, וכי הלה עשה שנייה בחיו ובהתנהלותו, תוך שמנעה ממעורבות חוזרת בפלילים והסתגל בצורה מיטבית למסגרת הצבאית.

עוד ציין בתסקיר, כי בעקבות המלצהו של שירות המבחן לבדוק את הצורך בהתאם של הנאשם לטיפול בתחום האלכוהול, האخرן החל תהליך של אבחון במרכז לנפגעי אלכוהול. הנאשם התמיד ושיתף פעולה עם הגורמים הרלוונטיים, ובסתומו של האבחון הוגשה חוות דעת לפיה הוא אינו סובל מבעיית תלות באלכוהול. על כן, ומתבגר הדברים, הטיפול של הנאשם במסגרת זו הסתיים.

בשים לב לאלה, ולנוכח יתר השיקולים והפרמטרים שיפורטו בתסקיר, בא שירות המבחן בהמלצתו העונשית, כפי שזו פורטה בתחילת הדברים.

5. **מחאות דעת הממונה על עבודות השירות, אשר התקבלה ביום 09.07.2017, עליה כי הנאשם מתאים לביצוע עבודות שירות.**

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת המעשים שביצע הנאשם, על הערכים המוגנים שנפגעו כמפורט מכך, וטענה כי למעשה המדבר בהဏגהות שהוא "מעין שוד". לאחר שעמדה על הניסיות המכחים שnellio לעבירות, עתרה באת כוח המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין מאסר קצר לריצוי בעבודות שירות לבין 18 חודשים מאסר בפועל. אשר לتسקיר שירות המבחן, באת כוח המאשימה התנגדה להמלצות שבסתומו וטענה כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בהלכת כתוב, וזאת לאור חומרת המעשים ומאחר שלא הוכיח קיומו של נזק קונקרטי שעלול להיגרם לו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה, ולא כל שכן מקום בו מיליא הוא כבר הורשע בעבר (הוגש לעניין גילוון הרישום הפלילי של הנאשם - סמן ת/2).

לבסוף, בשים לב לאמר בתסקיר שירות המבחן ולכך שההנאים "נמצא בדרך הנקונה", צינה המאשימה כי לא תעזור להשתתת מאסר מאחריו סORG ובריח, אלא למאסר במשך 6 חודשים שירוצה בעבודות שירות.

7. מנגד, בא כוח הנאשם פנה לאמר בפסקתו של בית המשפט העליון בע"פ 5291/12 וביקש גם במקרה הנדון לבחוך את שיקולי השיקום. כך, בא כוח הנאשם ביקש לאמץ את המלצה השירות המבחן, תוך שהפנה לגילו הצעיר של הנאשם ולכך שהוא עם קבוצת ה"בוגרים-צעירים", לנسبות חייו המורכבות שהייתה להן השפעה על ביצוע

העבירות ולעובדת כי הלה חיל מצטיין שמבצע את תפקידו במסגרת שירותו הצבאי על הצד הטוב ביותר ולבסוף רצון מפקדיו (הוגשה לעוני תעודת הצעינות ומכתב המלצה מפקדו של הנאשם - סומן נ/1). עוד נטען, כי בשים לב לגילו הצעיר, הרי שאין לחתם דגש לנזק קונקרטי, ועל כן יש לקבוע כי הנאשם עומד גם עומד בתנאים שנקבעו בהלכת כתוב. בסופם של דברים, ולאחר שהפנתה את בית המשפט לפסיקה מטעה, ביקשה ההגנה להעניק משקל ניכר להליך השיקום, לחזק את הנאשם בהליך החיווי שהוא עובר, ליתן לו הזדמנויות ולאחר מכן לצאת בדרך חדשה בחיו האזרחיים.

.8. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה الأخيرة", מסר כי הוא מתביש במה שעשה ומצטער על כך. לדבריו, הוא פנה לטיפול ועשה הליך עם עצמו, וכיום הוא נמצא "במקום אחר", רוצה להתחילה ללמידה, להתחנן עם בת זוגו ולהקים בית.

דין והכרעה

.9. בסימן א' 1 לפרק ו' בחוק העונשין, אשר הוסיף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון הಹליםה** כעקרון המנחה בענישה. כאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולו גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם. יחד עם האמור, עקרון הಹליםה אשר ניצב במרכזה של תיקון 113 אינו עומד לבדו, ושומה על בית המשפט להעניק משקל משמעותי ממשועוט גם לשיקול **שיעור** הנאשם (ר' בעניין זה פס' 12 בפסק דין של כב' השופט ס' ג'ובראן בע"פ 452/14 **ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014); פס' 6 בפסק דין של כב' השופט א' חייט בע"פ 12/12 **шибר נ' מדינת ישראל**, (20.06.2013)).

להרחבה בדבר המתווה התלת שלבי של גזירת העונש, כפי שהיא הותווה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסקת בית המשפט העליון, ראו ע"פ 8641/12 **מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013).

ג. קביעת מתחם העונש ההולם

.10. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון הಹליםה (הוא העיקרי המנחה בענישה), תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם; בנסיבות הקשורות ביצוע העבירות; ובמידיות הענישה הנוגעת.

.11. בעצם ביצוע המעשים המיוחדים לו, פגע הנאשם בערכים מוגנים שעוניים הגנה על ביטחונו, שלוותו ושלמות גופו של הציבור, שמירה על הסדר הציבורי התקין והגנה על זכותו של הפרט לקניין ולכבוד. בהתנגדותו הברורית, שילב הנאשם בין פגיעה בקניים של המטלונים, עת חמס את רוכשם, לבין פגעה בשלומם, בגופם ובכבודם, עת איים עליהם ותקף אותם. ופים לעניין זה דבריו של בית המשפט המחויז בע"פ (מחוזי נצרת) 12/1013 **מדינת ישראל נ' יהודה ישראלוב**, (30.09.2013):

"**מעשיו של הנאשם מבטאים פגעה בסדר הציבורי בשני מישורים: האחד, בהפגנת האלימות כלפי המטלונים**

על-ידי הכתם והפלתם אל הקרקע; והשני, בנטילת רכושם של המתלונים, או ניסיון לעשות כן, ללא רשות. כפי שכבר אמרתי בעבר, במקרים מסווג זה יש כדי להפר את חюשות הביטחון האישית של בני החברה, ולהוביל לאובדן הסולידריות והאמון בבני אדם עד כדי יצירת חששה של ניכור ופחד. לתוכאות קשות אלה עלולה החברה להגעה אלמלא פועלו מנגנוני האכיפה להשלטת הסדר ברחובות, ולענישתם של מפרי הסדר הציבורי".

12. לאור הנסיבות שנלווה לביצוע העבירות, כפי שאליה יפורטו בהמשך, וביחוד לנוכח אופיים של מעשי האלימות שהופנו מצדיו של הנאשם כלפי המתלונים וטיבו של הרcox שנגנגב על ידו, מצאתי כי במקרה הנדון **מידת הפגיעה בערכיהם המוגנים** מציה ברף ביןוני.

13. במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, תחילה לציין כי בדומה לעבירה של התקפה סתם, גם העבירה של דרישת נכס באיזים, הקבועה בסעיף 404 רשा לחוק העונשין, יכולה להכיל בתוכה מגוון רחב של מעשים והתנהגויות בדרגות חמורה שונות, והרי שאיין דין ניסיון לגבות חוב תוך שימוש באיזים שאינם לגיטימיים כדי התנהגות שלמעשה יכולה להיות להקים גם את עבירת השוד, כגון כניסה לבנק ודרישת מהאחד הפקידים שם לקבל את הכספי שבוקופה באמצעות איזום שכותב על גבי פתק או על ידי שימוש בכוח (וראו בעניין זה, למשל, את המקרה שנדון בת"פ (שלום ראשון לצוין) 45350-07-14 **מדינת ישראל נ' יוסף אלימלך**, (20.11.2014)).
במנעד ההתנהגויות שיכولات להקים את העבירה של דרישת נכס באיזים, מעשו של הנאשם נמצא ברף שאינו נמור כל עיקר.

לגוף של דברים, נתתי דעתך לאופייה של האלימות שהפעיל הנאשם כלפי שני המתלונים, עת סטר לכל אחד מהם. אמנם, אין מדובר באלימות שנמצאת ברף חמורה גבוהה ולא נגרם כתוצאה ממנה נזק גופני למי מהמתלונים. יחד עם זאת, עבירת התקipa אינה עומדת בלבד במקרה הנדון, והגמ אם כאמור מדובר באלימות המציה ברף חמורה נמוך, הרי שהומרתה של עבירה זו באהה לידי ביטוי מעצם שילובה עם עבירה של דרישת נכס באיזים או בכוח. מה גם, שיש לזכור כי כ庫ורן למעשי האלימות של הנאשם נפלו שני מתלונים שונים, מה שמעמידים את חומרתם של מעשים אלה.

עוד בעניין זה "אמר, כי אכן כתוצאה ממשי התקipa של הנאשם לא נותרו אצל מי מהמתלונים סימני חבלה כלשהם, אולם בנקל ניתן לשער את עגמת הנפש שנגרמה להם כתוצאה ממשיים אלה, וכי ימוד את תחושות אזלת היד, חוסר האונים וההשפעה שהשניים חוו בשעה שהנאים ביקש לשלול אותם מכך מכך תוך ניצול חולשתם והיעדר יכולתם להתייצב מולו. דברים אחרים אלה אף מקבלים משנה תוקף מקום בו עסקין במתלונים שהם קטנים, אשר כפי הידוע זkokים אף ביתר שאת להגנה של החברה על שלומם וביטחונם (ראו והשוו: ת"פ (מחוזי נצרת) 13846-08-12 **מדינת ישראל נ' נזר בוטול**, (17.02.2013)).

אשר למעשה האיזום, שמהווה במקרה הנדון חלק מהעבירה של דרישת נכס באיזים, יש לומר כי בסעיף 2 לכתב האישום המתוקן נכתב כי "אין הנאשם על הקטינים בהתנהגות בכונה להפיח[מ] או להקניתם בכר", אולם לא פורט באיזו ההתנהגות בדיקוק מדובר. בהינתן האמור, אניich לטובת הנאשם כי מדובר במעשה איזום ברף חמורה נמוך.

עוד נתתי דעתך לכך שלצד הצמיד ומשקפי הראיה, הנאשם גנב את הטלפון הנייד של אחד המתלונים. שוויו של הטלפון הנידוד בחייבנו, וראו בעניין זה דבריו של בית המשפט העליון בע"פ 8627/14 **נתן דבראש דבר נ' מדינת ישראל**, (14.07.2015), שאמם נאמרו בהתייחס לעבירת השוד, אולם ברוי כי כוחם יפה גם לעניינו:

"... הסמארטפון הפך זה מכבר לידיו הטוב של האדם. דומה כי לא תהא זו הפרזה לומר כי בטלפון הסלולרי טמון סיפור חייו של האדם בהאידנא, באשר אוצריהם בתוכו רגעים וזכרונות משמעותיים מחיו של אדם, לצד מידע ופרטים חיוניים לתפקידו היומיומי... בין אם הדבר רצוי ובין אם לאו, לא ניתן להתחש למעמד שתפקיד הסמארטפון בחיה חלקים נכדים בזיכור. כאמור, הסמארטפון משמש גם מחשב, גם כמכשיר, גם כטלפון ועוד פונקציות רבות, בגין נטפס המכשיר בעיני רבים ל-'צינור' אל העולם שבחווץ, ואף לפטלפורה במאוצה אנשים מנהלים מערכות יחסים חברתיות. מכאן הקשר העמוק, לעיתים עד כדי תלות, בין בעל המכשיר לסמארטפון שלו. לא יפלא כי מחקרים מדכנים כי חלקים ניכרים באוכלוסייה סובלים מרמות משתנות של חרדה מאובדן המגע עם הטלפון הסלולרי, מהפחד שלא להיות זמין. התופעה מוכרת כיום 'כִּנוּמוֹפּוּבִּיה' ('eiamo-No-Mobile-Phone Phobia'), וזכה כבר לערך ביוקיפדיה".

כן יש לזכור לחומרה את העובדה כי בין יתר הנסיבות שגנבו הנאשם למצאים גם משקפי ראייה של אחד המתлонנים, ונדמה כי הדברים מדברים בעד עצם ומעדים אודות נלוחות מעשו של הנאשם, אשר בחר לגנוב רכוש לשם הגנבה בלבד, ללא כל צורך ממשי בו. בהמשך כאמור, אף ניתן להפנות לעובדה כי לאחר שהטלפון הנייד שגנוב נפל מידיו והציג שלו נשבר, בחר הנאשם פשוט להשליכו לפח האשפה, חלף השבתו למיתلون.

בנוספ', בית המשפט שוקל את פוטנציאל הנזק אשר היה טמון במעשהיו. כך, מכתב האישום המתוקן עולה כי ככל אימת מי מהמתлонנים סירב למסור לנאשם את הרכוש שהוא ברשותו או השיב בשלילה לשאלתו אם יש בחזקתו חפצים נוספים, הלה תקף אותם בכך שסטר לכל אחד מהם, עד שקיבל לידי את הרכוש. לאור העובדה שהנאשם לא נרתע מלנקות באליםות כדי לקבל את מבוקשו, בណקל ניתן לשער מה היה עלול ל��ות אילו מי מהמתлонנים היה עומד על סירובו להעביר לידי את חפציו, שאז עשוי האלים היו עלולים להסלים ולהביא לנזק גופני ממשי, וכבר היו דברים מעולם. מה גם, שבעת ביצוע המעשים המוחשיים לו, הנאשם היה נתון תחת השפעת אלכוהול, וגם בעובדה זו, כך לדידי, יש כדי להגביר את הסיכון הפוטנציאלי הנשקי הימנו.

עוד נתתי דעתך לעובדה כי לנאשם חלק בלבד ביצוע העבירות וכי הוא ביצען שלא בהשפעתו של אחר. אדרבא, מכתב האישום המתוקן עולה כי היה מי שף ביקש להניאו מביצוע המעשים, אולם הנאשם לא שעה לו. בנוספ' יצוין, כי לא נתען בפניו ומילא גם לא הוכח שבגלל השפעת האלכוהול הוגבלה יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה או את הפסול שבמעשהיו, ובכל מקרה לא מצאתי לשקל נסיבה זו לקובלא. כאמור, לא שוכנעתי כי העובדה שבעת ביצוע המעשים הנאשם היה נתון תחת השפעת משקה משכר צריכה להיזקף לזכותו או להביא להקלת בעונשו, וכי אכן שדווקא ההפך הוא הנכוון (ראו והשוו: ר' למשל ע'פ 5092/06 פלוני נ' מדינת ישראל, (2007); וע'פ 3182/13 פלוני נ' מדינת ישראל, (19.12.2013)).

מנגד ולאחר מכן נתתי דעתך לעובדה כי למשاوي של הנאשם לא נלווה תחוכם מיוחד או תכnon מוקדם, וכי אלה בוצעו בצורה ספונטנית לאחר שהואפגש במיתلونנים שנקרו בדרךם במקרה.

לבסוף, ניתן אף לבחון את האירוע ואת הנسبות הכרוכות בו מ"מבט על", מה שמעלה תמונה עגומה של התנהגות בריוונית ושלוחת רسن המעוררת סלידה רבתית. כך, הנאשם בעודו נתון תחת השפעת משקה משכר ומלווה באדם נספ', פוגש בשני קטינים בשעת לילה ומטייל עליהם את חיתו תוך שורך דורש מהם להוציא את כל תכולת כיסיהם. בהמשך, כשאחד מהמתлонנים מסרב למסור לנאשם את הטלפון הנייד שלו, הלה סוטר לו וгонב אותו ממנו. עשוי האלים של הנאשם אף לא פסחו על הקטין השני, שגם הוא חווה את נחת זרוועו, לאחר שהוריד מפניו את משקפי הראייה שלו, סטר

על פניו וגנבת את הצמיד שהוא על ידו. למעשה, התנהגות כגון זו של הנאשם, בשעה שהוא גונב את רכושם של הקטינים בעודו מאיים עליהם בתנהגותו ואף תוקף אותם, בהחלט יכולת להקים את עבירות השוד ונדמה כי חסד עשתה עימנו המאשימה עת בחירה שלא להאשים בעבירה זו (ואו בעניין אחרון זה, למשל, פסק דין של בית המשפט העליון בע"פ 13/2014 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (23.01.2014), שם דובר בנאשם שטר למתלון ודרש ממנו את הטלפון הנniej שברשותו. המתלון שחשש מהנאשם נתן לו את הטלפון. לאחר מכן סטר הנאשם למתלון בשנית. בגין אלה, הנאשם הורשע בעבירת השוד, לפי סעיף 402(א) לחוק העונשין).

14. בכל הנוגע **למединיות הענישה הנוגאת**, תחיליה ייאמר, וכפי שכבר ציון לעיל, כי העבירה של דרישת נכס באזויים יכולה להכיל בתוכה מגוון רחב של התנהגוויות, בין אם כאלה שמדוברות פחות ובין אם כאלה שמצוות אף כפsea עבירות השוד. בהינתן האמור, הרו' שמתחמי הענישה שנקבעים בגין עבירה זו משתנים בצורה משמעותית מקרה ל מקרה. בדומה, ומטבע הדברים, גם העונשים המושתים בסופו של יום משתנים בהתאם לנסיבות ולנתונים האישיים של כל נאשם ונאשם. זאת ועוד, יצוין כי לא רבים הם המקרים, ככל שעלה בידו של בית משפט זה לארה, שבהם דובר בנאים שהורשו בבדיקה באותה העבירות שהורשע הנאשם שבפני. אשר על כן, מתוך פסקי הדין שיאוזכרו להלן, מדיניות הענישה הרלוונטיות לעניינו תלמד על דרך ההיקש.

לגופם של דברים, סקירת הפסיקה השונה מעלה כי במקרים שבהם דובר בנאים שהורשו בעבירה של דרישת נכס באזויים (לפי סעיף 404 **רישא** לחוק העונשין), לעיתים גם לצד עבירות אלימות או רכוש אחרות, **בדרכן כלל** הושטו עליהם עונשים בדמות 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, וראו למשל העונשים שהושטו בת"פ (מחוזי באר שבע) 15-04-04-3966 **מדינת ישראל נ' אמר אלאוסט**, (01.02.2016); ע"פ (מחוזי חיפה) 15-03-23190 **פרדס אברהם נ' מדינת ישראל**, (28.05.2015); עפ"ג (מחוזי חיפה) 14-06-57516 **מדינת ישראל נ' אלி דהן**, (22.01.2015); ת"פ (מחוזי נצרת) 1013/12 **מדינת ישראל נ' יהודה ישראלבוב**, (30.09.2013).

מיותר לציין, כי העונשים שהושטו בפסקין דין שלעיל מייצגים את הענישה הדומיננטית הקיימת בפסקתם של בתי המשפט, אך ברוי כי ניתן למצוא גם מקרים, בדרך כלל בעלי נסיבות חריגות או נאים בעלי מאפיינים מיוחדים, שבהם הושטו עונשים החורגים, לכאן או לכאן, מאותה מדיניות ענישה דומיננטית, וראו בעניין זה, למשל, ת"פ (שלום באר שבע) 15-04-35680 **מדינת ישראל נ' בילל אלעיביד**, (09.10.2016); עפ"ג (מחוזי חיפה) 14-06-57516 **מדינת ישראל נ' אלי דהן**, (22.01.2015); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 11-12-1245 **מדינת ישראל נ' אסים מרעב**, (22.09.2014).

כמו כן, לא התעלמתי מהפסיקה שהוגשה לעינוי מטעם הצדדים, אך העיון בה נעשה תוך ביצוע האבחנות המתבקשות, בשים לב, למשל, לעבירות השונות שייחסו בכל מקרה ומקרה, לנסיבות הייחודיות שנלו למשעים, למאפיינים הייחודיים של הנאים, וכיוצא באלה (אף ראוי לocket בחשבון, כי העבירה הקבועה בסעיף 404 סיפה לחוק העונשין, הינה חמורה יותר מזו שהנאשים הורשע בה, ובצדה עונש כפול מזה הקבוע בצד העבירה שבסעיף 404 רשा לחוק העונשין). מה גם, וכפי שציינתי זה עתה, נהיר לבקש במשפט כי קיימים גם מקרים, שבהם הושטו עונשים שונים ממוגעד הענישה שהוגג לעיל. כך גם ברוי, כי ככל צד יבקש להפנות את בית המשפט דווקא לאותם פסקי דין ספציפיים שמשרתים את האינטרסים שלו. אולם, וזאת חשוב להדגיש, גם לאחר תיקון 113 הענישה נותרה אינדיידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגופו של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיים (ראו והשו עפ"ג 433/89 **ג'ורגי אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, 1989) ורע"פ 3173/09 **פראגן נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). קביעת מתחמי הענישה והשתתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולים להיעשות על סמך הנסיבות של העבירות (ראו והשו עפ"ג 1323/13 **רן חסן נ' מדינת ישראל**, (11.06.2013) ורע"פ 4088/13 **אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל**, (05.06.2013)).

עוד חשוב להזכיר, כי השיקול שעניינו "מדיניות העונשה" הינו אף שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישיקול בית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזרת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (25.06.2013)).

15. כללים של דברים, לאחר שנתי דעתו למכלול השיקולים המועוגנים בסעיף 40(א) לחוק העונשין, כפי שפורט לעיל, **מצאתך לקבוע כי מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינוו בין 6 ל- 18 חודשים מאסר בפועל, לצד פיצויי עונישה נלוית נוספת.**

בשול' הדברים יזכיר, כי בטיעוניה לעונש הצגה המאשימה עמדה שאינה עקבית בכל הנוגע לקביעת מתחם העונש ההולם. כך למשל, בתחילת נטען כי מתחם העונש הרואי נע בין מאסר קצר בעבודות שירות לבין 18 חודשים מאסר בפועל (עמ' 9, שורות 9-10 בפרוטוקול). לעומת זאת בהמשך, כאשר נטען לעונש שרואו להשית על הנאשם, צוין כי לנוכח המאפיינים החשובים שהוצעו בתסaurus שירות המבחן, מוכנה המאשימה "**לחרוג מהמתחם ונתען לרף התחתון של 6 חודשים עובדות שירות...**" (עמ' 9, שורות 22-23). יצא אפוא, כי אם נטען שהרף התחתון של מתחם העונש ההולם הוא מספר חודשים מאסר, כי לא נהייר מדויק חריגה מהמתחם או השתת עונש ברף התחתון של המתחם תביא לתוצאה של 6 חודשים מאסר, ונדמה כי מדובר בדבר והיפוכו. אולם על כל פנים, יש לציין כי מילא במקרים חריגים בית המשפט מוסמך לקבוע מתחם עונש הולם מחמיר יותר מזה שעתරה לו המאשימה, ובמקרה הנדון (כאשר לא ברור עד תום מה המתחם שלו עתרה המאשימה) סבורנתי כי לא סביר לקבוע מתחם עונש שהרף התחתון שלו נמור משישה חודשים לפחות לריצוי בעבודות שירות.

ד. שאלת הרשעה

16. על פי ההלכה הפסוקה, אשר לא שונתה בעקבות תיקון 11 לחוק העונשין, משוחוכ ביצועה של עבירה יש להרשייע את הנאשם, וסיום ההליך המשפטי ללא הרשעה "עשה רק במקרים חריגים שבחריגים, בהם היחס שבין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לנאים מן הרשעה, אינו סביר" (ראו בעניין זה, למשל: **רע"פ 11476/04 מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ**, (14.04.2010); **רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל**, (28.07.2014); **vre"p 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל**, (10.11.2014) (להלן: "**פרשת פרנסקי**"). זאת ועוד, בפסקה המנחה בשאלת הימנעות מהרשעה נקבע כי זו מותנית בהצטבר שני גורמים: האחד, על הרשעה לפגוע פגעה חמורה בשיקום הנאשם והשני, סוג העבירה מאפשר ביטול הרשעה מבליל פגוע באופן מהותי בשיקול עונישה אחרים (לענין זה ראו: **ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337 (1997) (להלן: "**פרשת כתב**") ו**ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' ויקטור שמש**, פ"ד נ(3) 682 (1996)).

כן ראו את מבחני העוזר בעניין זה, כפי שעמד עליהם כב' השופט שי לION בפרש כתב ואת פסיקתו של בית המשפט העליון בע"פ 2669/00 **מדינת ישראל נ' פלוני**, פ"ד נד(3) 685, 690 (2000).

17. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועינתי בתסaurus שירות המבחן, שוכנעתי כי מקרה זה **אינו** נמנה בגדר אוטם במקרים חריגים שבהם יהיה זה מוצדק לסתות מהכלל לפיו נאים שעבר עבירה יורשע בדיון. מצאתך, כי ענינו של הנאשם **אינו** נופל לגדר אוטם "חריגים שבחריגים" או שמתיקי מות בו אותן נסיבות מיוחדות המצדיקות הימנעות מהרשעתו. ובמה דברים אמורים?

18. ראשית, הנאשם לא הוכיח כי הרשעה עלולה לפגוע, לא כל שכן פגעה ממשית, בשיקומו או בתעסוקתו. הנאשם בשירותים סדרי בצה"ל, ולא טען כי הותרת הרשות על כנה עלולה להביא להפסקת השירות שלו. כך גם, לא טען כי הנאשם תוכנן עתידיות ספציפיות כלשהן (כגון תחילת לימודים אקדמיים בתחום מסוים) שהרשעתו עלולה לסקלן.

אכן לא נעלמה מעניין העובדה שהנאטם נמנה עם קבוצת הגיל של "הברים צעירים". יחד עם זאת, לא אוכל לקבל את טענת ההגנה לפיה בית המשפט חזר והציג שכאשר מדובר באנשים צעירים, כי אין להעניק משקל לשאלת הנזק הקונקרטי (עמ' 12, שורות 22-24 לפרטוקול). יתר על כן, טענה זו עומדת בנגד פסיקתו של בית המשפט העליון, אשר קבוע שלא ניתן להניח באופן אפרורי כי הרשעה בהכרח פגעה בצורה מהותית בשיקומו או בעתידו התעסוקתי של ה"ברצער" העומד לדין, כך שמדובר באנשים צעירים בגילם, ואפילו קטנים, עדין לא בשל מהם הצורך להוכיח קיומו של נזק קונקרטי, כתנאי להימנע מהרשעתם. ראו לעניין זה דבריו של כב' השופט א' מהם [בע"פ 2180/14 ספר שמואלי ב' מדינת ישראל](#), (24.04.2014) (להלן: "[ענין שמואלי](#)"):

"...עוד יש להסביר, כי בבחינת הנזק העולול להיגרם לנאטם, אין מקום להסתפק ב"תרחיש תיאורתי", ויש להצביע על קיומו של נזק מוחשי ו konkreti אשר צפוי לנאטם כתוצאה מעצם הרשעה... לשיטתי, אין מקום להניח כי כל הרשעה של קטן צפואה לפגוע, מניה וביה, באופן מהותי באפשרות להשתקם, ולפיכך גם לגבי קטין, לא מתיתרת הדירה להראות כי צפוי לנאטם נזק קונקרטי [ההדגשה במקור - נ.ש.מ]."

ובהמשך:

"די בכך שאזכיר, כי גם בנוגע להימנע מהרשעתו של קטן, יש להראות כי הרשעה תוביל לפגיעה מהותית ו konkretit בעתידו או בשיקומו או בזיהו, כאמור. על אחת כמה וכמה, שדרישה זו עומדת בתוקפה כאשר מדובר בברצער, או ב"ברצער צעיר" [ההדגשה במקור - נ.ש.מ]."

עוד ראו בעניין זה: [בע"פ 15/15 פלוני ב' מדינת ישראל](#), (29.03.2015); [בע"פ 54/15 פלוני ב' מדינת ישראל](#), (27.01.2015); ו[בע"פ 3989/15 גוזלאן ב' מדינת ישראל](#), (09.08.2015).

19. אכן, יתכו מקרים חריגים שבהם בית המשפט ימנע מהרשעתו של אדם "צעיר בברצער" אף אם לא יעלה בידו להוכיח קיומה של פגעה קונקרטית שעלולה להיגרם לו ככל שיורשו בדיינו. אולם, דבר יעשה במקרים חריגים ביותר, מקום בו יתקיים צבר של נסיבות מיוחדות. כך למשל היה [בע"פ 111/14 פלוני ב' מדינת ישראל](#), (01.04.2014), שם בית המשפט העליון ביטל הרשותו של אדם "ברצער צעיר", על אף שנדמה כי לא עליה בידו להוכיח נזק קונקרטי. לצד האמור, כב' השופט ד' ברק-ארז הדגישה כי הדבר "תכן אך בהתקיים הנסיבות מיוחדת של נסיבות", תוך שב הבעת חרטה, היעדר עבר פלילי ובממליצה חיובית של שירות המבחן אין די. בעניין פלוני שלעיל, בין יתר הנסיבות שהצטברותם היה כדי להביא את בית המשפט להורות על ביטול הרשותם של האנשים, היו חלוף הזמן המשמעותי; שהיה נזכר בהגשת כתב האישום ללא סיבה נראית לעין ש"גרמו לעולן מיוחד למעורערים שהם תלויים בין שמיים הארץ' במשך כמה שנים, ואף החמיצו את ההזדמנות לטפל בעורץ של הגשת חנינה באמצעות הצבא; וכן של הנאים, שהיו בני 18 וארבעה חדשים, "על גבול הקטינות", בעת ביצוע העבירות.

מכלול של נסיבות מיוחדות אלה אינו מתקיים בעניינו של הנאשם שבעפניו, ואף עברו הפלילי איננו נקי, שכן הוא הורשע זה מכבר בעבר.

20. עוד בשאלת הפגיעה הקונקרטית, אף מצאתי להזכיר את פסיקתו של בית המשפט המחווזי מרכז בע"פ (מחוזי מרץ) 24457-03-15 **פלגוטרמן נ' מדינת ישראל**, (30.08.2015), שם נקבעה מעין "מקבילית כוחות", כאשר מידת הפגיעה הקונקרטית שהוכחה נדרשת כתנאי להימנע מהרשעה תעמוד ביחס ישר לחומרת העבירות המיחסות לנאים (והדברים אף נלמדים מהתנאי הדורש קיומו של יחס בלתי סביר בין חומרת העבירה לבין מידת הפגיעה בנאים). כלשונו של בית המשפט:

"**כל שימושי העבירה חמורים יותר, אך אין להסתפק בפגיעה כללית ועתידית, אלא נדרש פגיעה קונקרטית, ברורה ומוחשית יותר. ולהיפך - כל שימושי העבירה קלים יותר, אך ניתן להסתפק בפגיעה כללית יותר, לרבות תוך התחשבות בעובדה שמדובר בנסיבות המצביעים בראשית דרכם ועתידם עוד לפניהם. כמובן שככל זאת בתנאי של לכתחילה אכן מדובר בעבירה מהסוג ומהנסיבות שמצויקות בחינת האפשרות לוותר על הרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי.**"

כן ראו דברים דומים שנאמרו בת"פ (מחוזי ירושלים) 36771-11-15 **מדינת ישראל נ' פנס ואח**, (14.06.2016).

והנה בעניינו, הנאים הורשו בעבירה חמורה של דרישת נכס באזמים, לצד עבירות של תקיפה סתם וגנבה. בנסיבות אלה, כאמור, היה לעליו להוכיח פגעה ממשית ומוחשית בעתידו ובעוסוקתו, ולא בטענה לפגיעה כללית וערטילאית. זאת כאמור, הוא לא עשה.

21. שנית ובהמשך לאמר זה עתה, סבורתני כי בנסיבות של המקרה הנדון, לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאים מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים.ברי כי כל מקרה צריך להיבחן לגופו, ובמהלט יתכן כי יהיו מקרים בהם יהיה זה מוצדק להימנע מהרשעתו של נאים שהואם בעבירות זהות או דומות לאלה שביצעו הנאים, ונהייר כי את המשקל בעניין זה יש לתת למעשים של כל נאים ונאים ולנסיבות שנלוו להם ולא ל"כותרות" של סעיף האישום.

במקרה הנדון, בשים לב לחומרת מעשיו של הנאים, ובנסיבות אשר פורטו קודם לכן בגין דין זה, לדידי לא ניתן להימנע מהרשעתו מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, והדבר אף עשוי להיות לשלווח לו ולציגו ככל מסר מוטעה של סלחנות.

22. כללים של דברים, ובshall חומרת מעשיו של הנאים למלידה של הפגיעה הצפiosa בו ככל שהרשעתו תיוותר על כנה, **לא** מצאתי כי סיום ההליך המשפטי בהרשעתו יקיים יחס שאיןנו סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לו ככל שההרשעה תיוותר על כנה.

23. שלישי, מסקנתי לפיה לא ניתן להימנע מהרשעתו של הנאים אף מתחזקת לנוכח העובדה כי הלה הורשע בעבר, בבית משפט לנעור, בעבירות של התפרצויות למקום מגורים, גנבה, איזומים, העלבת עובד ציבור, הסגת גבול פלילתית והפרת הוראה חוקית. אכן, צודק בא כוח הנאים בטענתו לפיה ככל שהרשעתו של הנאים בתיק הנדון תבוטל, כי גם הרשעתו הקדמת יכול ותימחק תוך פרק זמן קצר. אך גם, ברי כי יתכוו חריגים, במקרים המתאים, ולא ניתן לשלוול מינה וביה את האפשרות כי בית המשפט לא ירשיע נאים שלחובתו קיימת הרשעה קודמת. אין מניעה חוקית לכך, וגם **בhalachat כתוב השיקול** שעוניינו אם מדובר בעבירה ראשונה או יחידה, הינו אך אחד שיקול אחד מתוך מגוון שיקולים (ראו בעניין זה, למשל, נ' שמואלי-מאייר וא' שורץ **"הרחבת מגל הננים משל"צ לא הרשעה - לא**

רק למי שלא הורשע בעבר, הסוגור 52, יולי 2001; ת"פ (שלום קריית גת) 13-02-58296 **מדינת ישראל נ' אטנילוב**, (29.9.14); ת"פ (שלום קריית גת) 13-02-31963 **מדינת ישראל נ' בוקובה**, (5.10.14); ות"פ (שלום קריית גת) 13-01-9369 **מדינת ישראל נגד שמואל**, (29.04.2015)).

גם במקרה הנדון, עברו הפלילי של הנאשם מהוועה שיקול אחד בלבד, אולם בהצטרפו לכל האמור עד כה, הרי שיש בו כדי לחזק את מסקנתி לפיה אין מקום להימנע מהרשעתו של הנאשם. לא שוכנעת כי במקרה הנדון הינו מה חריג וכי מתקיימות בו נסיבות "חוודיות" אשר יהיה בהן כדי להביא בפעם השנייה לשום ההליך ללא הרשעתו של הנאשם.

24. עוד מצאתי לצין, כי חלק נכבד מטעוניה של ההגנה לעניין הרשעה נסמך על העובדה שהtagיסותו של הנאשם לפחות חוללה מהפרק بحيו והחיזרה אותו בדרך הירוש. אכן יתכן שכך הוא הדבר, אולם בחינת הדברים מבינה קרונולוגית - בשים לב למועדים הרלוונטיים בכתב האישום והטענה לפיה הנאשם משרת בצבא זה מכבר כשנתיים - מעלה כי את העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן הוא ביצע בשעה שכבר היה חיל בשירות סדיר. מכל מקום, הדברים אלה נאמרים בבחינת מעלה מה הצורך בלבד, שכן די היה באמור עד כה כדי לדוחות את בקשתו של הנאשם להימנע מהרשעתו.

25. לבסוף יציוין, כי לא התעלמתי מהמלצת שירות המבחן להורות על ביטול הרשעה של הנאשם. יחד עם זאת, כפי הידוע המלצתו של שירות המבחן, כשמה כן היא - המלצה בלבד, ובכל הבוד הראו, בית המשפט איננו מחויב לה. כפי הידוע, ככל, שוקל שירות המבחן ומביא בחשבון בעת גיבוש המלצתו בעיקר את האינטרס האישי של הנאשם. לעומת זאת, אמון בית המשפט על שיקילות אינטרסים שונים ורוחבים יותר, ושומה עליו להביא בחשבון אף את אינטרס הציבור הכללי. לשירות המבחן תרומה חשובה ביותר להליך השיפוטי, אך המלצתו של שירות המבחן מבטאת פן אחד בלבד מתוך שיקולי העונשה שבית המשפט מחויב לשקל (ראוי והשוו, דבריו של כב' השופט מ' שmag בעמ' 344/81 **מדינת ישראל נ' שחיר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); בעמ' 1472/15 **שי שעשו נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); בעמ' 7389/13 **נתן טיטלבאום נ' מדינת ישראל**, (17.12.2013); בעמ' 5212/13 **שמעון נ' מדינת ישראל**, (29.08.2013)).

גם לגופם של דברים, השיקולים שעליום סומך שירות המבחן את המלצתו - ובهم העובדה שהנאים נמצאת בהליך שיקומי של חייו, לאור הסתגלותו למסגרת הצבאית שמשמעותו בהצבת גבולות - אמנים שיקולים ראויים הם ובית המשפט ישקהל זאת בשלב גזירת העונש, אולם לא שוכנעת כי די בכך, במקרה הנדון, כדי להפר את הקעורה על פיה להביא לשומו של ההליך בתוצאה החריגת של ביטול הרשעה. אשר לנימוק בדבר פגעה עתידית, שגם עליו סマー שירות המבחן את ידו, הרי שכבר דנתי בו בהרחבה קודם לכן.

כאמור, מלאו מופיעינו החובים של הנאשם ישותו לחייבו בשלב גזירת העונש וייאמר כבר עתה שאף יהיה בהם כדי להביא לסתיה לחייבו מהמתחם שקבעתי בעניינו. יחד עם זאת, אין בהם כדי להטוט את הcpf לכיוון אי הרשעתו.

26. לאור כל האמור לעיל, ומשמעותי כי לא ניתן במקרה הנדון להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם מבלתי פגוע בשיקולי עונישה אחרים, וכי לא הוכח שהרשעתו בדיון תسب לו נזק חמור, הריני מורה כי **הרשעתו של הנאשם תיוותר על כנה**.

ג'ירת העונש המתאים לנאשם

27. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגין מתחם העונש הולם, כאמור בסעיף 40(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקל בעניין זה את הנسبות שאינן קשורות ביצוע העבירה, כפי שאלה מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

בעניין זה, נתתי דעתך לעובדה כי עברו הפלילי של הנאשם איננו מכבד, וכי מדובר בהרשעה ישנה שהתיישנה זה מכבר. כן שאלתי את הפגיעה שעוללה להיגרם לנאם כל שיושת עליון עונש מאסר, ولو לRICTSI בעבודות שירות, וזאת בשים לב גילו הצעיר ולעובדה כי הלה טרם ריצה עונשי מאסר בעברו.

עוד ולבסוף, נתתי דעתך לעובדה כי הנאשם הודה במיחס ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר וייתר את הצורך בהעדתם של המתלונים. כמו כן, וזאת העיקרי, התרשםתי כי הנאשם הבע מעומק ליבו תחושים בשוה וחרטה כנה על מעשי ואופתיה למתלונים. לדידי, יש בכך כדי להעיד שהפניהם את הפסול שבמעשיהם, את חומרתם ואת השכלותיהם, מה שבתו מלמד אודות צמצום הסיכון הנשקי הימנו להישנות מעשים דומים בעtid.

כמו כן, בית המשפט שוקל לקולא את גילו הצעיר של הנאשם ואת העובדה שהלה נמנה עם קבוצת הגיל של ה"בוגרים צעירים". אם כי, אכן אכן ש"בגיר צער" איננו מונה קסם שמאזיק כלפי עצמו הקלה אוטומטית בעונשנו, תוך שיש לבחון כל מקרה לגופו, כאשר גילו של הנאשם צריך לקבל את ביטויו במסגרת שיקולי העונשה השונים המפורטים בחוק העונשין, כפי שנעשה ב מקרה הנדון (ראו בעניין זה ע"פ 15/2015 **אבטילון אברהם נ' מדינת ישראל**, (29.11.2015), שם מצא בית המשפט העליון לחיד ולהבהיר את פסיקתו הקודמת בע"פ 7781/12 **פלוני נגד מדינת ישראל**, (25.06.2013), שאליה הפניה ההגנה).

בנוספ', נתתי דעתך לנسبות חייו המורכבות של הנאשם, ואשר מתקיר שירות המבחן ואף ניסיין החיים מלמדים כי הייתה להם השפעה על ביצוע העבירות בתיק זה. כמו כן, יש Zukof לזכותו של הנאשם, כפי שהדברים עולים מהאמור בתקיר שירות המבחן, כי על אף שתחילה רשות הצבאה לא הסכימו לקבלו לשורותיהם הלה לא הסכים להשלים עם כך, ועשה כל שביכולתו כדי להציג לשירות סדר, ומוצא לי שקהל זאת במסגרת סעיף 40יא(7) לחוק העונשין.

28. כל אלה, על פניו, היו צריכים להביא את בית המשפט למסקנה כי יש לגזר את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש הולם. אולם, בשים לב כאמור בסעיף 40ד(א) לחוק העונשין, שוכנעתי כי במקרה הנוכחי השתקם או למצער קיימ "סיכוי של ממש שישתקם", ועל כן אסתה לקולא מתחם העונש שקבעתי לעיל.

לא נעלמה מעוני העובדה כי הנאשם לא עבר כל הליך שיקום מוסדר במסגרת שירות המבחן (הוא בהחלט היה מוכן להציג לכל הליך טיפול שיוצע לו, אלא שגורמי הטיפול מצאו כי אינו זוקק לכך). יחד עם זאת, בפסקה נקבע זה מכבר כי אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפול קליני, ולעתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורטטיבי, משתף פעולה עם רשות החוק ושירות המבחן, לא שב לדרך הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו הנאשם "השתתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעtid".

בהתאם כאמור, לא אחת מצאו בתי המשפט לסתות לקולא ממתחמי הענישה, וזאת חרף היעדר הליך שיקום מוסדי, וראו בעניין זה: ע"פ 1903/13 חמודה עיישה נ' מדינת ישראל, (14.07.2013); רע"פ 13/6837 דוד פרלמן נ' מדינת ישראל, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 חmiss נ' מדינת ישראל, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 מדינת ישראל נ' מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן, (08.12.2013); ע"פ ג' (מחוזי באර שבע) 37682-03-13 גרניך נ' מדינת ישראל, (20.11.2013). כן ראו תזכיר חוק העונשין (הבנייה שיקול הדעת השיפוטי בענישה - תיקונים שונים), תשע"ו-2015. שם, "מצוץ לאפשר לצאת לcola ממתחם העונש בתוקן מתחם נסיבות חריגות **שאין קשרות לביצוע העבירה** אשר בעטין גזירת העונש בתוקן מתחם העונש לא تعالה בענינו של הנאשם בקנה אחד עם עקרון הילימה ועלולה להביא לעיוות דין".

בענייננו, מדובר באדם צער, חיל מצטיין, שנדמה כי עבר מהפרק בחיו מאז הסתגל למסגרת הצבאית שבה הוא משרת כוים. כך, מנגדו מתברר שככל העת עובר מסגרת חז' ביתית אחת לשניה, מבלי הצלחה להשתלב בה את מהן ותו שהוא מבצע עבירות פליליות, כוים ניצב בפניו "אדם חדש" במידה רבה, אשר מעת ביצוע העבירות הנדונות לא הסתבר עוד בפליליים ושנדמה כי העלה את חייו על המסלול הנורומיibi. נדמה שלא בכך גם שירות המבחן התרשם כי הנאשם עבר שינוי בחיו.

על אף שacamור העבירות שבמוקד כתוב האישום המתוקן בוצעו לאחר גיסו לצבא, הרי שנדמה כי ככל שהנאשם העמיך בשירותו הצבאי, כך חזר בדרך הישר וזכה את תפיסתו העברנית. הדברים נלמדים במידה רבה מהעובדה כי מאז גיסו הפק הנאשם לחיל מצטיין ומהכתב שנכתב על ידי מפקדו והוגש לעינו של בית המשפט (סומן נ/1; וצין כי המכתב נושא את הכותרת 06.04.2016, כאשר נדמה כי המדבר בטיעות הקלדה, וכוכונה היא לשנת 2017, ולא 2016 כפי שנכתב בטיעות). מכתב זה עולה כי הנאשם מבצע את תפקידו במקצועיות, במסירות רבה ותוך השקעת מאמצים מעבר למה שחייב אותו תפקידו. כן נכתב שם, כי הנאשם נכוון תמיד לעזר ולסייע, והכול "ברוח טובה ובשיתוף פעולה מלא וראוי להערכתה". דברים אלו, כך לדעתו, מדברים בעד עצםם.

מעבר לכך, התרשומותיו לפיה קיימים סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד, אף מתחזקת מהתרשומות הבלתי אמצעית ממנו בשלב הטיעונים לעונש, כאשר ניכר מדבריו כי הוא מבקש להוכיח על חטא, תוך הבעת חרטה כנה על מעשו ואמפתיה מלאה כלפי המתלוונים.

לסיכום, בהינתן האמור, ומקום בו הנאשם לא שב לבצע עבירות ולא הסתבר עוד בפליליים, וכאשר ניתן ללמידה כי פרק הזמן האחרון שבו הוא נמצא בשירות הצבאי השיב את הנאשם למסלול חיים נורומיibi, מצאתי כי ניתן לומר כבר בשלב זה, לכל הפחות, כי קיימים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם בעתיד. אשר על כן, כאמור, אסטה לcola ממתחם העונש ההולם אשר קבועי בעניינו.

29. אכן, מלאת גזירת הדין אינה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ובמיוחד סלידה רבתה. לא אחד ואומר כי בית המשפט התלבט אם הסטייה לcola צריכה להביא לידי קיצור תקופת המאסר לריצוי בעבודות שירות או שמא להימנע מהשתתו של רכיב זה. אולם, באיזו הרاء בין מכלול השיקולים והנסיבות אשר פורטו לעיל, וביחד בשם לב לכך שעסוקין בנאשם שהוא ביצוע העבירות והביע צער וחרטה על מעשיו, ולאור העובדה כי בית המשפט התרשם שהוא שינה מאורחות חייו וכי לא ישוב עוד לעבור על החוק, מצאתי כי ניתן בזה הפעם לרכת לקרהו ולבדר את שיקול השיקום. אשר על כן, אמנע מההשיט על הנאשם עונש מסר לריצוי בעבודות שירות.

לצד האמור, ועל מנת שחווארת מעשו של הנאשם תמצא את ביטוייה בענישה שתושת עליון, מצאי לחרוג לחומרה מהמלצת שירות המבחן (שכאמור זה מכבר, הינה כשמה כן היא - המלצה בלבד) בכל הנוגע להיקף שעותת השל"צ. כמו כן, בשים לב לעובדה שאמננו מלאהשית על הנאשם עונש מסור בעבודות שירות, איזונם של דברים אף תימצא בעונשי המאסר המותנה המרתתיעים שייגרו ובסקום הפיזיו.

30. בשולי הדברים, אצ"ן כי בית המשפט מבקש לחזק את ידיו של הנאשם בכל הנוגע למוטיבציה שבבעיל לשנות מאורחות חייו. אולם, על הנאשם לדעת כי שנייה זה נועד בראש ובראשונה לשרת את טובתו שלו. ככל שלא יתמיד בacr וישוב לסورو, הרי שטوب שידע כי לא יזכה להתחשבות נוספת מצדו של בית המשפט. מן הראו שידיעה זו תרחק מעל ראשו כל העת, ואם לא ימנע מביצוע עבירות אלימות ורכוש מהסיבה שהחלה לטkan את דרכיו, אולי יעשה כן מאיימת הדין.

31. **מכל המקובל לעיל, הרינו מורה כי הרשותו של הנאשם תיווצר על כנה, וגוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. צו של"צ בהיקף של 350 שעות.

בהתאם לאמור בתסaurus שירות המבחן מיום 16.05.2017, הנאשם יבצע את הצו במסגרת בית אבות "גווה שבא" בתפקיד סייע.

הובירהו לנائب חסיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעות של אי ביצוע צו השל"צ.
העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן

ב. מאסר מותנה למשך 10 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה אלيمة או רכוש מסווג פשע.

ג. מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירה אלيمة או רכוש מסווג עוון, לרבות עבירה של איומים.

ד. פיצוי בסך 2,000 ₪ ל- א.ט, ע"ת 2.

הפיizio ישולם ב- 10 שיעורים שווים ורצופים, שהראשון שבהם בתוך 60 ימים מהיום. מצ"ב טופס פרטני נזוק.

ה. פיצוי בסך 1,000 ₪ ל- מ.פ, ע"ת 1.

הפיizio ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון בהם ביום 18.5.1. מצ"ב טופס פרטני נזוק.

. הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 10,000 ₪ שלא לעבור כל עבירות אלימות, וזאת לתקופה של שלוש שנים מהיום.

אם לא תיחתוםהתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, י"ט תמוז תשע"ג, 13 ביולי 2017, במעמד הנוכחים.